

POSTANOWIENIE

11 grudnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Paweł Grzegorzczuk

na posiedzeniu niejawnym 11 grudnia 2025 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa O. spółki akcyjnej w P.
przeciwko T. spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W.
i P. spółce akcyjnej w W.
z udziałem interwenienta ubocznego po stronie pozwanej T. spółki
z ograniczoną odpowiedzialnością w W. – U. spółki akcyjnej w W.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej O. spółki akcyjnej w P.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie
z 10 maja 2024 r., I AGa 41/23,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. obciąża powódkę kosztami postępowania kasacyjnego na rzecz pozwanych oraz interwenienta ubocznego, pozostawiając ich wyliczenie referendarzowi sądowemu.**

(K.G.)

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten odpowiada charakterowi skargi kasacyjnej, będącej nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, o dominującym publicznoprawnym charakterze, przysługującym od orzeczeń wydanych po przeprowadzeniu dwuinstancyjnego postępowania sądowego, w którym sąd pierwszej i drugiej instancji dysponuje pełną kognicją w zakresie faktów i dowodów. W powiązaniu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. oznacza to, że w skardze kasacyjnej nieodzowne jest powołanie i uzasadnienie okoliczności o charakterze publicznoprawnym, które stanowią wyłączną podstawę oceny pod kątem przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (przyczyn kasacyjnych).

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powódka O. S.A. w W. powołała się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej wynikającą z błędnego zsumowania kwoty roszczeń powódki o zwrot odszkodowania wypłaconego przewoźnikowi, a także z bezzasadnego pomniejszenia odszkodowania o kwotę 67 373, 60 zł, będącą sumą uzyskaną ze sprzedaży złomu.

Wykazanie oczywistej zasadności skargi kasacyjnej stawia skarżącemu szczególnie wysokie wymagania. Jak przyjmuje się w utrwalonej judykaturze Sądu Najwyższego, oczywista zasadność skargi kasacyjnej oznacza, że dla przeciętnego prawnika podstawy wskazane w skardze *prima facie* zasługują na uwzględnienie. Oczywiste jest przy tym tylko to, co można dostrzec bez potrzeby głębszej analizy, czy przeprowadzenia dłuższych badań lub dociekań. Zarzucane uchybienia muszą zatem mieć kwalifikowany charakter, odnosić się do konkretnych, powołanych przez skarżącego przepisów prawa i być dostrzegalne na pierwszy rzut oka (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52, z dnia 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, nr 10, poz. 156 i z dnia 15 czerwca 2018 r., III CSK 38/18).

Uzasadnienie wniosku nie spełniało wskazanych wymagań, w szczególności nie konkretyzowało żadnego przepisu prawa, który został naruszony przez Sąd

Apelacyjny i nie wyjaśniało, dlaczego błędne zastosowanie konkretnego przepisu prawa bądź jego błędna wykładnia miały oczywisty charakter, w szczególności zaś, iżby stanowisko Sądu Apelacyjnego w tej materii kolidowało z jednoznacznym poglądem orzecznictwa Sądu Najwyższego lub nauki prawa.

Błąd rachunkowy nie stanowi *per se* o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej; jeśli rzeczywiście ma on tylko arytmetyczny charakter, co wynika z motywów zaskarżonego wyroku, omyłka taka może podlegać usunięciu w drodze sprostowania (art. 350 § 1 w związku z art. 391 § 1 k.p.c.) (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 2019 r., II CSK 248/19). Nie bez znaczenia jest również, że wytykany we wniosku błąd miał dotyczyć kwoty 3456,46 zł, podczas gdy interes w zaskarżeniu uzasadniający dopuszczalność skargi kasacyjnej musi wyrażać się co najmniej kwotą 50 000 zł (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 1 grudnia 2016 r., IV CSK 239/16).

Co do niesłusznie, zdaniem powódki, zarachowanej kwoty 67 373, 60 zł, w sytuacji, w której roszczenie zwrotne powódki składało się z wielu pozycji kwotowych wymagających odrębnej oceny, a Sady pierwszej i drugiej instancji kierowały się zasadniczo odmienną metodą kalkulacji wysokości roszczenia powódki, teza o błędnym zaliczeniu kwoty, o którą powódka – jak wskazał Sąd Apelacyjny i co miało potwierdzenie w materiale sprawy – pomniejszyła swoje żądanie, wymagałaby szczególnie klarownej i jednoznacznej argumentacji. Twierdzenie powódki, że kwota tytułem sumy uzyskanej ze sprzedaży złomu została wkalkulowana w wartość szkody ustalonej przez Sąd Okręgowy, którą Sąd Apelacyjny zaakceptował, nie stwarzało w tym kontekście samo przez się podstaw do uznania, że zaskarżony wyrok jest wadliwy w sposób widoczny już *prima vista*, tj. bez potrzeby głębszych analiz lub dociekań.

Ubocznie należało podnieść, że powołana we wniosku przyczyna kasacyjna odnosiła się wyłącznie do rozstrzygnięcia Sądu Apelacyjnego w relacji między powódką a pozwaną P. S.A. Okoliczności uzasadniające przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania podlegają natomiast ocenie w odniesieniu do każdego ze współuczestników postępowania kasacyjnego z osobna (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 stycznia 2020 r., IV CSK 488/19,

OSNC 2021, nr 2, poz. 12), toteż skarga kasacyjna wobec rozstrzygnięcia oddalającego powództwo przeciwko T. Sp. z o.o. nie mogła być przyjęta do rozpoznania już z tego względu.

Odmawiając – w związku z powyższym – przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, należało zarazem przypomnieć, że Sąd Najwyższy bada na tym etapie wyłącznie wnioski o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienie, nie wnikając w zasadność podstaw kasacyjnych.

Z tych względów, na podstawie art. 398⁹ § 2, art. 98 § 1-1¹, art. 107 zdanie trzecie, art. 108 § 1, art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

(K.G.)

[SOP]